

Arrest

nr. 66 697 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Servische nationaliteit te bezitten, een moslim van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Preshevë, gelegen in de gelijknamige gemeente in Servië. Toen u elf was bent u gevallen met de fiets. U verbleef ten gevolge van deze val een tijdlang in het ziekenhuis en sindsdien heeft u last van hevige hoofdpijn. In 1999 brandde het huis van de familie van uw man, (A.M.) (CG 11/13427; OV 6.783.655), af. Na de oorlog werd het gebied waar uw man woonde ingesteld als neutrale zone (Ground Safety Zone) waardoor jullie er niet konden wonen. Omdat uw man geen werk vond, hadden jullie geen geld om ergens anders een huis te bouwen of te huren. U verbleef samen met uw gezin bij uw ouders in Preshevë, waar jullie in moeilijke economische omstandigheden leefden. Omdat u ademhalingsproblemen heeft en omdat uw zoon geopereerd moet worden aan een cyste en lijdt aan

een chronische vorm van bronchitis, besloten u en uw echtgenoot Servië te verlaten. Samen met uw man en twee kinderen verliet u Servië op 15 maart 2011. Op 16 maart 2011 kwamen jullie aan in België, waar u één dag later asiel vroeg. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort en identiteitskaart uit Servië, uw huwelijksakte en uw medisch dossier uit België.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat de kern van uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw echtgenoot, (A.M.), werden uiteengezet (CGVS 1, p. 6). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

Vooreerst verklaarde u Servië te hebben verlaten omdat u er geen huis en werk heeft en u al meer dan tien jaar in moeilijke omstandigheden bij de familie van uw vrouw woont (CGVS 1, p.6). U gaf aan nooit andere problemen te hebben gekend; noch met medeburgers, noch met de Servische autoriteiten (CGVS 1, p.6-8). Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn problemen van socio-economische aard, die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Servië geen werk had omdat er structureel een tekort aan werk is, een situatie die volgens u voor iedereen in Servië geldt (CGVS 2, p.4). Uit uw verklaringen blijkt dat u af en toe toch nog kon werken. U was bovendien ingeschreven in een arbeidsbureau (CGVS 1, p.4-5). U verklaarde in aanmerking te kunnen komen voor een een uitkering, maar om administratieve redenen kwam u - u diende hiertoe de nodige documenten aan te vragen en te bekomen – hiervoor niet in aanmerking (CGVS 2, p.4-7). Voorts verklaarde u uw eigendom die gelegen was in de huidige neutrale zone tussen Kosovo en Servië nav het conflict te hebben verloren, maar geen claim tot schadevergoeding te hebben ingediend. U was evenmin op de hoogte van het feit of uw vader een dergelijke claim heeft ingediend (CGVS 2, p.3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat het Agentschap voor Privatisering in bepaalde gevallen een compensatie betaalt aan personen wiens eigendom gesitueerd was in de neutrale zone. Het feit dat uw schoonfamilie het moeilijk had om u en uw gezin op te vangen en u niet meer wenste te onderhouden zijn problemen van persoonlijke aard die geen verband houden met de criteria zoals voorzien in de Geneefse Conventie en/of de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de medische problemen van uw zoon en uw vrouw, die u staakt met verschillende medische attesten en dossiers (stukken 7 en 8) dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u en uw gezin geen beroep konden/kunnen doen op de gezondheidszorgen in Servië. Zowel uw zoon als uw echtgenote konden terecht bij artsen in Servië (CGVS 1, p.7 en CGVS 2, p.7). U verklaarde weliswaar dat u voor de verdere behandeling van de bronchitis van uw zoon niet naar een ziekenhuis in Servië ging, maar naar een hospitaal in Gjiilan, Kosovo omdat u onvoldoende Servisch spreekt om goed te kunnen communiceren en omdat u schrik had van de Serviërs. De door u aangehaalde vrees is echter enkel gebaseerd op verklaringen van derden. Zo stelde u immers dat andere mensen u in 2003 hadden afgeraden om naar een Servisch ziekenhuis te gaan. Gevraagd waarom die mensen u dat advies gaven, antwoordde u dat het waarschijnlijk was omdat ze er niet goed waren ontvangen en er niet goed voor hen werd gezorgd. U verklaarde dat u zelf nog nooit naar een Servisch ziekenhuis bent gegaan en dat, sinds u gehuwd bent met uw vrouw, niemand van uw gezin een beroep heeft gedaan op de diensten van een Servisch ziekenhuis (CGVS 2, p.7). De door u aangehaalde vrees is derhalve louter hypothetisch en weinig ernstig. Ook de verklaring van uw partner dat zij zichzelf of andere leden van uw gezin uit schrik niet door Serviërs durft te laten behandelen omdat zij als jong meisje van Albanese origine een minder goede behandeling in het ziekenhuis zou hebben gekregen dan andere patiënten en omdat ze in 2003 op de gemeente niet werd geholpen door een Servische ambtenaar (CGVS 2 partner, p.4-6), is niet afdoende om te besluiten dat u en uw gezin voor medische problemen niet terecht konden/kunnen in Servië. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers. Uit niets blijkt dat Albanen door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden: de Albanese bevolking maakt uitgebreid gebruik van de Servische gezondheidszorg en, hoewel het niet ontkend kan worden dat sommige dokters soms stereotypisch denken over Albanen, hebben deze stereotypen van Serviërs ten aanzien van Albanen geen enkele invloed op de verstrekte medische zorgen. Dit wordt

overigens bevestigd door het feit dat veel (Kosovaarse) Albanezen voor medische verzorging naar Belgrado en Vranje gaan. Medische problemen op zich houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen, Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en de paspoorten en geboorteaktes van uw kinderen bevestigen de identiteit en nationaliteit van u en uw gezin, die niet worden betwist. Het feit dat uw woning in Sefer afbrandde, zoals u tracht aan te tonen aan de hand van de door u neergelegde foto, wordt evenmin betwist. De door u aangebrachte medische attesten bevestigen ten slotte de door u aangehaalde gezondheidsproblemen van u en uw echtgenote. Deze attesten doen echter geen afbreuk aan uw mogelijkheid tot beroep op medische behandeling en verzorging in uw land van herkomst."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde Servische identiteitskaart, huwelijksakte en paspoort zijn niet van aard bovenstaande vaststelling te wijzigen daar uw identiteit op zich niet ter discussie staat. Uw medisch dossier van het opvangcentrum waarin u verblijft, heeft louter betrekking op uw medische opvolging in België en voegt niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich in het kader van onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde middelen als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in diens verzoekschrift in het kader van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 75 649.

Inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot, gekend onder voormeld dossiernummer, oordeelde de Raad bij arrest nr. 66 696 van 16 september 2011 als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert, onder verwijzing naar artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en betoogt dat men uit een algemene indruk geen conclusies kan trekken voor een individuele situatie.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en stelt dat hij omwille van zijn origine wordt geviséerd en de regio diende te ontvluchten. Het is duidelijk dat hij geen toegang krijgt tot de vereiste medische zorgen.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Hij benadrukt dat hij bij een terugkeer zal worden geconfronteerd met een gebrek aan medische behandeling en stelt dat Albanezen wel degelijk worden gediscrimineerd door het Servische gezondheidssysteem.

2.2.1. Verzoekers drie middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan

de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker tracht ten onrechte te laten uitschijnen dat de bestreden beslissing slechts zou zijn gebaseerd op een algemene indruk. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hierin op omstandige wijze wordt uitgewerkt dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven problemen zijn van louter socio-economische aard die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; alsmede dat uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts wordt hierin op omstandige wijze gemotiveerd dat uit zijn verklaringen en deze van zijn vrouw niet blijkt dat hij en zijn gezin geen beroep konden of kunnen doen op de gezondheidszorgen in Servië, dat uit de informatie in het dossier blijkt dat het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers en dat uit niets blijkt dat Albanezen door het Servische gezondheidsstelsel zouden worden gediscrimineerd, alsmede dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria zoals vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor de problemen dient te richten tot de geëigende procedure. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het herhalen van de door hem aangevoerde asielmotieven en tot het op louter algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Hij onderneemt echter niet de minste poging teneinde de concrete motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden uitgebreid steun in de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, en in de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Zij zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen geen afbreuk te doen aan het voormelde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De overige elementen in het dossier mede in acht genomen, toont hij, gelet op het voormelde, evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet afbreuk te doen aan het voorgaande.

Aangezien zij zich in feite en in rechte op de asielmotieven van haar echtgenoot beroept, blijkt uit het voormelde dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Omwille van voormelde elementen toont verzoekster evenmin aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde zijn de door verzoekster aangevoerde middelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS